

Ruga inimii

Ileana

Adâncită în tăcerea clipelor nemărginite,
Pe o aripă de înger, inima așterne plângeri,
În bătaile ritmate, cu cerneală sângerie.
Scrie inima și plânge, pe foița de hârtie,
Ce-i acoperă fragila formă de dumnezeire.
Unde-i Doamne, fericirea, care a fost pusă-n mine
Când cu atenție mărită, ai făcut inginerie,
Pe a cerului planșetă? Dar promisa de iubire,
Unde ai ascuns-o bine prin cotloane, s-o găesc?
Uită-te, Doamne, la mine, în bătaie mă sfârșesc!
Că-i puternică și doare, când închisă între coaste,
Tot se zbate să atingă nesfârșirile albastre.
Ploile ce cad din cerul ochilor ce-mi dau nuanța
Vieții, mă înecă în jale, de nu-mi dai în dar speranța!
Caută în schițe toate semnele de întrebare,
Fă-le, Doamne, punct și dă-le, liber drum către schimbare!
Cu puterea minții tale și cu dragostea-ți imensă,
Fă-mă zbor, să pot atinge, a cerului recompensă!
Să-mi opresc neobosita luptă ce mă risipește,
Să-i fac casă între coaste, inimii ce mă iubește!
Și cum ști atât de bine să clădești și să dai viață,
Tu lipește aceste inimi cu iubire, dă-le viață!
Doar atât cât să cunoască zarea cea nemărginită,
Cea pe care ai pus Tu mâna caldă, când ai construit-o!
Doar atât cât să-nțeleagă, rostul pentru care gândul,
Tău, cel plin de bunătate, a ales din tot pământul,
Semn al veșniciei vieții, nu din stânca cea înaltă,
Ci din inima plâpândă, ce se zbate să iubească!

03.06.2018